

φροντίση και περί τῆς καλῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς. Διπλῆ θέλει εἶσθαι εἰς αὐτὸν εὐτυχία, ἂν ἔχῃ σύζυγον ἐνάρετον, φρονίμην, ἥσυχον, οἰκονόμον καὶ πεπαιδευμένην. Ἄν μάλιστα καὶ αὐτὴ δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων, τότε θέλει φέρει διπλοῦν κέρδος εἰς τὸν διδάσκαλον, καὶ αὐξήσει ἐνταυτῷ τῆς πρὸς αὐτὸν ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης τῶν πολιτῶν.

ΠΕΡΙ ΗΦΑΙΣΤΕΙΩΝ Η ΠΥΡΗΠΝΟΩΝ ΟΡΕΩΝ.

ΚΑΘ' ὅλην τῆς γῆς τὴν ἐπιφάνειαν βλέπομεν τὰ φοβερὰ ἀποτελέσματα τοῦ σεισμοῦ, ἀλλ' ἀμυδρὰν καὶ ἀτελεῖν ἰδέαν τοῦ φυσικοῦ τούτου συμπτώματος θέλουσιν ἔχειν οἱ ἀναγνώσται, ἂν δὲν περιγράψωμεν συντόμως τὰ φαινόμενα καὶ τῶν πυριπνῶν ὀρέων, ἅτινα ῥίπτουσιν ἐκ διαλειμμάτων εἰς τὸν ἀέρα, με φλόγας, με βροντὰς, καὶ με καπνὸν, διαφόρους καυστικὰς ὕλας.

Αἱ ὕλαι αὗται δὲν ὁμοιάζουσι πάντοτε· οὕτω π. χ. τὸ Οὐεσουῖον εἰς τὴν Νεάπολιν, ἢ Αἴτνα εἰς τὴν Σικελίαν, ἢ Ἐκλα εἰς τὴν Ἰσλανδίαν καὶ ἄλλα βουνὰ, ῥίπτουσι ρευστὴν τινα καὶ πυρῶδὴ οὐσίαν, λεγομένην λάβαν, τέφραν, μεταλλικὰς ἀκαθαρσίας, ἄμμον, πέτρας, κίσσηριν (ἐλαφρόπετραν) βραστὸν ὕδωρ, πηλὸν, ἀτμούς θεϊώδεις, ἀσφαλτώδεις, ἀμμωνιακοὺς, κτλ.

Αἱ μεταλλικὰ ἀκαθαρσίαι καὶ ἡ τέφρα ἐπισωρευόμεναι σχηματίζουσι, προϊόντος τοῦ χρόνου, τὸ στόμιον ἢ τὸν κρατῆρα τοῦ βουνοῦ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὑψηλὸν καὶ ἀνώμαλον.

Ἄλλα βουνὰ δὲν ῥίπτουσι διόλου λάβαν, καθὼς εἰς τὴν Νέαν Ὀλλανδίαν, τὴν Κριμαίαν, τὴν Σιβηρίαν, τὸ κέντρον τῆς Ἀσίας, τὴν Ἰαπωνίαν, καὶ τὴν Ἀμερικὴν.

Ἄλλα ῥίπτουσι μόνον πηλὸν, καθὼς εἰς τὴν Περσίαν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Ἰνδίαν, τὴν νῆσον τῆς ἁγίας Τριάδος, τὸ Μεξικόν, καὶ μάλιστα τὴν Ἀνατολικοῖνδικὴν νῆσον Ἰάβαν, ὅπου ἡ ἐκρηξίς τοῦ 1822 ἐφόνησε 4,011 ἀνθρώπους, ἠφάνισε 2,983 φυτείας ἀρωματικῶν καὶ 77,579 καφεοφόρων δένδρων.

Ἄλλα χύνουσι μάλιστα πετρέλαιον καὶ ἀσφαλτον, ῥητινώδη τινα ὕλην, με ἀλμυρὰ ζεστά ὕδατα καὶ διαφόρους ἀτμούς, καθὼς εἰς πολλὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας, Παβαρίας, Σουηδίας, Βλαχίας, Βουχαρίας, Ἀμερικῆς, καὶ Ἀσίας.

Ἄλλα ἀναβλύζουσι μεταλλικὰ ὕδατα, ἐξαίρετως δὲ θεϊώδη ζεστά· τοιαῦτα εὐρίσκονται εἰς τὰ Πυρηναιὰ ὄρη. Ἐνίοτε τὸ θεϊάφιον ἐξατμίζεται χωρὶς ὕδωρ, καὶ κατακλίθεται εἰς τὰς σχισμάς τῶν πετρῶν, καθὼς πλησίον τῆς Νεαπόλεως, καὶ εἰς τὴν Τρανσυλθανίαν, ὅπου γεννᾶται καὶ ἀνεξάντλητος στυπηρίας ποσότης.

Εὐρίσκονται πρὸς τούτοις τόποι, ὅθεν πηγάζουσι μεταλλικὰ ὕδατα διάφορα, ἢ καὶ ἀναβαίνουν μόνον ἀτμοὶ διάφοροι, ποτὲ μὲν κατὰ συνέχειαν, ποτὲ δὲ ἐκ διαλειμμάτων, ἢ κχίουσι φλόγας. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Κίνας ἀνα-

δίδεται τόσος ἀνθρακικὸς ὑδρογόνος, ὥστε ἀρκεῖ εἰς τὸν φωτισμὸν τῶν πόλεων. Πλησίον τῆς Νεαπόλεως ἀναφυσᾶται ἀκαταπαύστως τὸ ἀνθρακικὸν ὄζυ, τὸ ὅποιον πνίγει τοὺς σκύλους. Εἰς δὲ τὰς ὄχθας τοῦ κατὰ τὴν Προυσίαν ποταμοῦ Aach εἶναι χάσμα ἐσκεπασμένον ἀπὸ πτόματα ζῶων, τὰ ὅποια πνίγονται ὁμοίως διερχόμενα ἐκεῖθεν, καὶ ἀναπνέοντα παυσίζων ἀέρα, καθὼς καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸν δρόμον τοῦ Auvergne.

Ἀπὸ ὅλα τὰ τοιαῦτα βουνὰ καὶ μέρη ἐκβαίνει ἡ θερμότης τῆς γῆς, ὡς ἂν ἀπὸ καπνοδόχας.

Ἐκτὸς δὲ τῶν σημείων, τὰ ὅποια προμηνύουσι τὸν σεισμὸν, ἢ ἐκρηξίς τῶν πυριπνῶν ὀρέων ἔχει προδρόμους πολλὰ συνήθεις τὸν ἀναδιδόμενον ἀπὸ τὸν κρατῆρα καπνὸν, τὸν συριγμὸν ἢ βόμβον, ὅστις ἀκούεται εἰς τὰ περίεξ, καὶ τὴν προσωρινὴν ξηρασίαν ὅλων τῶν πηγῶν καὶ φρεάτων. Τοῦτο συμβαίνει συχνάκις εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Οὐεσουῖου. Ἡ λάβα ἐξεργομένη ἀπὸ τὸ βουνὸν ὁμοιάζει ἀναλελυμένον μέταλλον, καταβαίνει ὀρμητικῶς εἰς τὴν ὑπόγειαν, καὶ ὀλιγοστεύουσα βαθμηδὸν τὴν ταχύτητα μόλις προχωρεῖ εἰς πολλὰς ἡμέρας ὀλίγα βήματα, ὅπου ἡ γῆ εἶναι ὁμαλὴ καὶ ἰσοπέδος. Ὁ Δολομιοῦ ἀναφέρει τὸ παράδειγμα λάβας, ἡ ὅποια εἰς δύο χρόνους διέδραμε μόνον 3,800 μέτρα, δηλ. 5 μέτρα σχεδὸν τὴν ἡμέραν. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἡ πυρῶδης αὕτη ὕλη στερεῖται ταχέως τὴν θερμότητα, καὶ γίνεται πηκτὴ καὶ κολλώδης, ἕως οὗ καταστήσῃ εἰς παντελῆ ἀπολίθωσιν. Ὁ Ἄμιλτων περιεπάτησεν ἐπάνω λάβας ἐκτεινομένης εἰς 20 ποδῶν πλάτος, ἐνῶ ἤδη ἔτρεχε. Πολλάκις ὅμως ἡ λάβα κατεψυγμένη ἐξωτερικῶς διατρεῖ ἐσωτερικῶς ἰκανὴν θερμότητα· ὅθεν ὁ Σπαλαντσάνης εὗρηκε κοκκίνην τὴν λάβαν τῆς Αἴτνης ἐνδοκα μῆνας μετὰ τὴν ἐκρηξίν· λέγεται μάλιστα ὅτι ἄλλη ἐκάπνιζε καὶ 25 ἔτη κατόπιν. Ὁ εἰρημένος Ἄμιλτων, ῥίπτων κομμάτια ξύλου εἰς τὰς χαράγας λάβας τριῶν ἡδὴ ἔτων, τὰ εἶδεν ἀμέσως ἀνάπτοντα. Ὁ Βρεῖσταν ἀναφέρει ὅτι ἡ λάβα τοῦ Οὐεσουῖου, ἐκρυθεῖσα κατὰ τὸ 1785, ἤτο ζεστὴ, καὶ ἐκάπνιζεν ἐπτὰ ἔτη μετὰ ταῦτα, ὅτε αὐτὸς τὸ 1792 ἐπεσκέφθη τὸ βουνὸν, ἐνῶ ἡ ἐπιφάνεια ἤρχιζεν ἤδη νὰ σκεπάζηται ἀπὸ βρύα.

[Ἐκ τοῦ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥ.]

Η ΕΚ ΤΩΝ ΘΛΙΨΕΩΝ ΩΦΕΛΕΙΑ.

Ο ΚΟΠΟΣ καὶ ἡ θλίψις εἶναι ἡ συνήθης ὁδὸς πρὸς τὴν ἀνάπαισιν καὶ εἰς τὰ κοσμικὰ καὶ εἰς τὰ πνευματικὰ. *Ἀνύναται νὰ ὑπάρῃ ἀνάπαισις χωρὶς κόπου; Δὲν κοπιᾶτε πρῶτον, καὶ ἔπειτα ἀναπαύεσθε; Ἡ ἡμέρα διὰ τὸν κόπον προηγείται, καὶ μετὰ ταύτην ἀκολουθεῖ ἡ νύξ διὰ τὴν ἀνάπαισιν. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ πνευματικὰ· αἱ θλίψεις ἄγουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐσεβείας· « διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ » — « Εἰ ὑπομένομεν, καὶ συμβασιλεύσομεν. »*

Τὸ κινδυνωδέστερον λάθος ἡμῶν εἶναι ὅτι ἐκλαμβάνομεν τὴν κτίσιν ὡς Θεὸν, καὶ τὴν γῆν ὡς οὐρανόν. Ὅποιους θερμοὺς καὶ περιπαθεῖς συλλογισμοὺς ἔχομεν διὰ τὸν κόσμον, πρὶν αἱ θλίψεις ψυχράνωσι καὶ μετριώσωσιν αὐτούς! Αἱ θλίψεις ὁμιλοῦσι καταπειστικῶς, καὶ ἐλκύνουσι τὴν ἀκρόασιν, ὅταν οἱ ἱεροκλήρυκες δὲν εἰσακούονται. Πολλάκις ὁ ταλαίπωρος Χριστιανὸς ἀσπάζει τὰ ἐπιθυμῆ τὰ πλούτη, τὴν εὐχαρίστησιν τῆς σαρκός, καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ οὕτω χάνει τὴν εἰς τὰ ἐπουράνια κλίσιν, καὶ τὴν δι' αὐτὰ χαράν του, ἕως οὗ ὁ Θεὸς βάλῃ χεῖρα εἰς τὸν πλοῦτον, ἢ τὰ τέκνα, ἢ τὴν συνείδησιν, ἢ τὴν ὑγίαν αὐτοῦ, καὶ συντρίψῃ τὸ ὄρος του, εἰς ὃ τοσοῦτον ἐνεπιστεύετο. Καὶ τότε, ὅποταν κληήρης ὢν ἀτονίζηται ὑπὸ τῆς ἀσθενείας, ὁ κόσμος εἶναι μηδὲν, καὶ ὁ οὐρανὸς εἶναι κᾶτι. Ἐὰν ὁ Κύριος δὲν ἔβαλλεν ὑπὸ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τὰς ἀκάνθας ταύτας, ἠθέλομεν κοιμᾶσθαι ὅλην τὴν ζωὴν μας, καὶ χάσει τὴν δόξαν μας.

Αἱ θλίψεις εἶναι προσέτι τὰ δραστικώτερα μέσα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μᾶς προφυλάτῃ ἀπὸ τοῦ νὰ χάσωμεν τὴν ὁδόν, ἣτις ἄγει εἰς τὴν ἀνάπαισίν μας ἄνευ τοῦ περιφράγματος τούτου τῶν ἀκανθῶν ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν, μολὶς ἠθέλομεν φυλάττει τὸν δρόμον πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐὰν ὑπάρχῃ εἰς αὐτὸ ἐν μόνον ἀνοικτὸν μέρος, πόσον ἔτοιμοι εἴμεθα νὰ τὸ εὐρωμεν, καὶ νὰ παρεκτραπῶμεν δι' αὐτοῦ! Ὅταν γινώμεθα ἀσελεγεῖς, ἢ ὑπερήφανοι, ἢ φρονῶμεν τὰ τοῦ κόσμου, πόσον ἢ ἀσθένεια ἢ ἄλλη τις θλίψις μᾶς καταδαμάζει! Πᾶς Χριστιανὸς δύναται νὰ ὀνομάσῃ τὴν θλίψιν ἐν τῶν καλητέρων παιδαγωγῶν αὐτοῦ, καὶ νὰ εἴπῃ μετὰ τοῦ Δαβὶδ, « Πρὸ τοῦ με ταπεινωθῆναι, ἐγὼ ἐπλημμέλησα » διὰ τούτο, τὸ λόγιόν σου ἐρύλαξαι.»

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ.

ΤΟ Γνωθὶ σαυτὸν εἶναι μία τῶν πλέον ὠφελίμων καὶ σπουδαίων ἐντολῶν εἰς ὅλον τὸ σύστημα τῆς ἠθικῆς: ὅθεν καὶ οἱ ἀρχαῖοι μεγάλως ἐσεβάζοντο τὸ γνωμικὸν τούτο, καὶ μεγάλως ὑπελήπτοντο τὸ χρέος τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐξετάσεως. Λέγουσιν ὅτι Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἦτον ὁ πρῶτος ὅστις ἐκίηρξεν αὐτὸ, καὶ μάλιστα εἶχε συνήθειαν νὰ λέγῃ ὅτι τὸ γινώσκειν ἑαυτὸν εἶναι τὸ δυσκολώτατον πάντων. Τούτο μετεχειρίσθη ἔπειτα Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ εἶναι μία τῶν τριῶν ἐκείνων ἐντολῶν, περὶ ὧν ὁ Πλίνιος βεβαίως ὅτι ἐπεγράφησαν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν μὲ χρυσᾶ γράμματα. Ἦτον ἔπειτα εἰς ὑπόληψιν μεγάλην καὶ συνεχῆ χρῆσιν παρ' ἄλλοις, ἕως οὗ ἀπέκτησε κῆρος θεῖου χρησιμοῦ, καὶ ἐνομίσθη ὅτι ἐδημοσιεύθη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐξ ἀρχῆς παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Αἴτιον δὲ τῆς κοινῆς ταύτης γνώμης, λέγει ὁ Κικέρων, εἶναι ὅτι, περικλειὸν τοσοῦτον βάθος νοημάτων καὶ σοφίας, φαίνεται πολὺν μέγαν τὸ ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν εὐφροσύνην τοῦ ἀνθρωπίνου νοός. Ἡ αὐτὴ γνώμη, ὅτι δηλ. προήρχετο ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἦτον ἴσως ἡ αἰτία, δι' ἣν ἐγρά-

φη μὲ κεφαλαῖωδῃ χρυσᾶ γράμματα ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ. Ἀρ. 3.

ΑΡΑΒΙΑ.

Ἡ ΑΡΑΒΙΑ εἶναι μεγάλη χερσόνησος, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης μέχρι τοῦ Περσικοῦ Κόλπου, καὶ ἀπὸ τῆς Συρίας μέχρι τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Διαιρεῖται δὲ εἰς τρία μέρη, τὴν Ἐρημον, τὴν Πετραίαν, καὶ τὴν Εὐδαίμονα Ἀραβίαν.

(I) Ἡ ΕΡΗΜΟΣ ΑΡΑΒΙΑ.

Αὕτη εἶναι τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς Ἀραβίας, καὶ συνόρευε πρὸς βορρᾶν μὲ τὴν Συρίαν, πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Βαβυλωνίαν, πρὸς νότον μὲ τὴν Εὐδαίμονα Ἀραβίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν καὶ τὴν Παλαιστίνην. Οὗτος εἶναι ὁ τόπος, ὅστις ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν Ἑβραίων Γῆ τῆς Ἀνατολῆς, ἢ τῶν Ἀνατολῶν,* οἱ δὲ κάτοικοι, υἱοὶ τῶν ἀνατολῶν.

Ὁ τόπος οὗτος εἶναι, ὡς καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἔρημος, καὶ εἰς πολλὰ μέρη ἀμμόωδης, πλὴν ὅχι παντοῦ. Ἐπομένως δὲν καλλιεργεῖται, ἀλλὰ κατοικεῖται ἀπὸ φυλὰς νομάδων, οἵτινες μεταβαίνουν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον κατὰ τὴν ὄραν τοῦ ἑνιαυτοῦ, ἢ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ποιμνίων των.

Οἱ νομάδες οὗτοι διαιροῦνται εἰς φυλὰς καὶ πατριάς, ἐξ ὧν ἐκάστη εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὰς λοιπὰς, ἔχουσα τοὺς ἰδίους τῆς ἡγεμόνας (ἢ Σέξιδας), κατοικοῦν δὲ εἰς σκηνὰς, καὶ τὰ μεγάλα πλοῦτη των συνίστανται εἰς καμήλους, βόας, πρόβατα, αἴγας, κτλ. καὶ ὅχι εἰς οἰκίας ἢ γαίαις, καθὼς μεταξὺ ἡμῶν. Ὅστις δὲ ἀναγνώσῃ τὴν ἱστορίαν τῶν πατριαρχῶν, Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ, Ἰακώβ, καὶ Ἰὼβ, θέλει παρατηρήσειν ὅτι ὁμοίωζον κατὰ σχεδὸν δια ταῦτα τοὺς σημερινοὺς κατοικοῦς τοῦ τόπου τούτου.

Ἡ Ἀδύτις, πατὴρ τοῦ Ἰὼβ (Ἑβραϊστὶ Οὐζ), φαίνεται ὅτι ἦτον ἐπαρχία τοῦ τόπου τούτου, καὶ ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τὸν Οὐζ, υἱὸν τοῦ Ἀράμ, καὶ ἐγγονον τοῦ Σήμ. Ἰδὲ Γέν. ι. 28.

Ἡ Ἐρημος Ἀραβία ἐκατοικεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσμαὴλ καὶ τῆς Χεττούρας. Ἐως καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰακώβ, Ἰσμαηλίται ἐμπορεύοντο μεταξὺ τοῦ ὄρους Γαλαὰδ καὶ τῆς Αἰγύπτου, καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπωλήθη ὁ Ἰωσήφ παρὰ τῶν ἀδελφῶν του, Γέν. λζ'. 25-28. Ὀνομάζονται δὲ καὶ Μαδιανῖται, (ἐδ. 28. 30), ἢ διότι ἐκατοίκουν εἰς τὴν γῆν Μαδιὰμ, ἢ διότι ἐνώθησαν μὲ τοὺς Μαδιανίτας καὶ ἔγιναν μὲ αὐτοὺς μία φυλὴ, ὡς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡσαῦ μὲ τοὺς Χορράιους, Γέν. λστ'.

ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ ΙΣΜΑΗΛ.

Δώδεκα υἱοὶ τοῦ Ἰσμαὴλ ἀναφέρονται εἰς Γέν. κέ. 13-16, Ναβαιῶθ, Κηδάρ, κλπ. καὶ οἱ ἀπόγονοι των εἰς διάφορα μέρη τῆς Γραφῆς, ὡς τοῦ Ναβαῖῶθ, Ἡσα. ζ'. 7,--οἵτινες ὠνομάζοντο παρὰ τῶν Ἑλλήνων Ναβαθαῖοι:-- τοῦ Κηδάρ, ὀνομαζόμενοι ὁμοίως Κεδραῖοι, κατοικοῦντες μαύρας σκηνὰς, ὡς καὶ οἱ σημερινοὶ νομάδες, πλουτοῦντες εἰς ἀγέλας καὶ ποίμνια, φιλοπολεμοὶ καὶ περίφημοι τοξόται,--τοῦ Θαϊμάν, τοῦ Ἰετοῦρ, καὶ τοῦ Ναφίς.

* Ἐκ τοῦ ἐναντίου, Ἀράβ σημαίνει δύσις: δηλονότι ἡ ὀνομασία αὕτη ἐδόθη παρὰ τῶν Βαβυλωνίων ἢ μάλλον, οἱ ἐντόπιοι Ἀραβες μετώκησαν εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐξ ἀνατολικωτέρας χώρας, καὶ προβαίνοντες οὕτω πρὸς δυσμὰς ὠνόμαζον φυσικὰ τὸν τόπον, εἰς ὃν ἐπλησίαζον, Ἀ ρ ἄ β, ἦτοι γῆν τῆς Δύσεως.